

Türkiye'yi Geziyorum 3

LEVENT

ERZURUM'DA

Mustafa Orakçı

LEVENT

ERZURUM'DA

Yazan: Mustafa Orakçı

Resimleyen: Derya Işık Özbay

GİZLİ İŞLER PEŞİNDEYİM!

Bu dönem bizim okula yeni bir öğretmen geldi. Herkes çok iyi olduğunu söylüyor. Ben de tanışmak istedim. Bahçede görünce hemen yanına gittim. “Merhaba öğretmenim, ben Levent.” dedim. “Biliyorum Levent... Ben de **Mustafa Orakçı**.” dedi. Beni tanımamasına şaşırdım ama bir şey demedim. Biraz muhabbet ettik. Memleketinin Çanakkale Çan olduğunu söyledi. Önce Mustafa Öğretmen’i kekeme sandım ama meğerse Çan, Çanakkale’nin ilçesiymiş.

Neyse o teneffüs çok şey konuştuk. 1979 yılında doğduğunu, daha önce Sakarya ve Urfa’da öğretmenlik yaptığını anlattı. Ayrıca çocuklar için yazdığı kitaplar da varmış. Bu çok ilgimi çekti. “Şimdi ne yazıyorsunuz?” diye sordum. Etrafına baktı. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olunca kulağıma fısıldadı: “**Gizli bir proje üzerinde çalışıyorum. Bir çocuğun kardeşi ve arkadaşlarıyla yaşadığı maceraları yazıyorum.**” Sonra da sessizce yanımdan uzaklaştı.

İçime bir kurt düştü. Acaba yazdığı kişi ben miydim? Ne de olsa yaramaz bir kardeşim ve bir sürü komik arkadaşım var. Hayatım tam kitaplık hatta filmlik...

Bunu öğrenmenin bir tek yolu vardı. Teneffüslerde Mustafa Öğretmen’i gizlice takip ettim. Bir ara elini cebinden çıkarırken bir şey düşürdü. Bir kartvizitti bu. Üstünde **Derya Işık Özbay** yazıyordu. Eve gidince bu ismi internetten araştırdım. İlginç bilgiler edindim. Derya Işık Bey, şu an çeşitli dergilerde çizgi roman ve karikatür çiziyormuş. Ayrıca kitap çizimleri de varmış! Nasıl çiziyor merak ettim açıkçası.

Mustafa Öğretmen’i en son bizim Mert’le konuşurken gördüm. Artık hiç şüphem kalmadı. Kesin bizi yazıyor! Umarım her şeyi yazmaz. Yoksa nasıl çıkarım insan içine?

İÇİNDEKİLER

KARDAN ADAMLARIN ŞEHİRİ.....	5
EKSİ İKİ.....	11
EVLİYA ÇELEBİ ERZURUM'DA.....	17
DEV KAZANI.....	23
NENE HATUN VE AZİZİYE TABYASI.....	27
OLTU TAŞI.....	35
TANDIR.....	41
YAKUTİYE MEDRESESİ.....	46
MERTİYE.....	51
DEMİR FUTBOL TOPU.....	55
ULU CAMİ.....	60
ÇİFTE MİNARELİ MEDRESE.....	66
ÜÇ KÜMBETLER.....	69
KAYAK.....	72
Telesiyej.....	86

KARDAN ADAMLARIN ŞEHİRİ

Trabzon'dan sonra bir başka güzel şehirimiz, Erzurum'a geldik. Çok rahat bir yolculuktu. Hamsiköy'de yediğimiz sütlaç sayesinde karnı doyan herkes yolda uyuyakaldı. Ben de ilk kez yolda hiç ara vermeden güzel bir uyku çekmiş oldum. Uyandığımızda hepimiz dinlenmiştik.

ERZURUM
il sınırı

Erzurum'a geldiğimizi kar görmeye başlayınca anladık.

Bu yıl bizim yaşadığımız yere hiç kar yağmadığı için kar görmek herkesi mutlu etmişti. Otobüste bir bayram havası esti.

Öğretmenimiz bir müddet sonra,

– Çocuklar, Doğu Anadolu'nun en

kalabalık şehrine geldik, dedi.

Öğretmenimizin anonsundan sonra kalan birkaç kişi de uyandı. Yeni uyananların şaşkınlığını görmeliydiniz. Pencereden bakıp da etrafı bembeyaz görenler, gözlelerini ovuşturup tekrar tekrar dışarıya bakıyorlardı. Hâlâ uyuyan tek kişi ise kardeşim Mert'ti.

– Mert, haydi uyan. Bak Erzurum'a geldik. Herkes uyandı, bir sen kaldın.

Mert'in uyanmaya pek niyeti yoktu.

– Ağabey siz Erzurum'u gezin, gelin.
Ben burada uyurum. Çooooook uykum var.

Neyseki onu uyandıracak cümleyi biliyordum.

– Emin misin Mert? Biz de kar topu oynarız diye düşünmüştük. Etrafta o kadar çok kar var ki...

Mert'in bir anda gözleri kocaman açıldı.

– Kar mı? Hani?

Hemen dışarıya baktı. Mutluluktan neredeyse pencerenin camına yapışacaktı.

– **Yaşasııın!..** Nihayet kardan adam yapabileceğim. Çok heyecanlandım. Kardan adamlar beni çok özlemıştır. Uzun zamandır görüşmüyoruz onlarla...

– **Tabii Mertçığım... Onlar da seni bekliyordu. Bir kere kardan adamlar canlı değil. Doğal olarak seni özleyemez.**

– Olsun, ben çok özledim onları...

Mert gerçekten çok mutluydu. Hayran hayran otobüsün penceresinden dışarıya bakıyordu. Neden sonra yerinden kalkıp Halil'in yanına gitti.

– Halil, baban doğru bilmiş. Kar var. Planımızı uygulayalım.

Halil, Salih ve diğer kısalar da gülümseyerek “**tamam**” dediler.

Gezi kulübünde; kardeşim Mert, Salih, Halil gibi küçük sınıflardan gelenlere yani boyu bir metreden kısa olanlara “**kısalar**” diyoruz. Kendi aramızda onlardan bahsederken böylesi daha kolayımıza geliyor.

Mert’in diğerleriyle konuştuğunu duyan Hayri, beni ikaz etme ihtiyacı hissetmiş olacak ki arka koltuktan hemen başını çıkardı.

– Levent, kısalar bir iş planlıyorlar galiba.

Dönüp Mert ve arkadaşlarına baktım. Kafa kafaya vermişler fısıldaşıyorlardı. Hayri’ye döndüm.

– Bence de!

Mert yerine gelince arkadaşlarıyla ne konuştuğunu sordum. Önce geçiştirmeye çalıştı. Ben ısrar edince ise,

– **SİR**, dedi.

Ne yalan söyleyeyim içim hiç rahat değildi. Kim bilir nasıl bir yaramazlık planlıyorlardı.

EKSİ İKİ

Öğretmenimiz, anlatmaya başlamak için kar heyecanımızın geçmesini bekliyordu. Kimse- nin susmaya niyeti olmadığını anlayınca mik- rofonu eline alıp konuşmaya başladı:

